

като чуха всякиѣ Моавци че възлѣвоха
царнетѣ за да се биятъ съ тѣхъ, събраха
се всички конто можахъ да прѣпасватъ
ножъ та застанахъ на прѣдѣлитъ. (22) И
станахъ на утрьнта; и като нагрѣ слънце-
то върху водитѣ, видѣхъ Моавцитѣ водитъ
отъ срѣща червени като кръвъ, (23) и ре-
коха: Това е кръвъ: несъмнѣнно царнетѣ
сѣ направили бой и ударили сѣ се единъ съ
другъ; сега прочее на користитѣ, Моаве!
(24) И когато дойдохъ въ Иранилевѣтъ
станъ, станалъхъ Израиллитѣ та поразихъ
Моавцитѣ, тъй щото побѣгнахъ отъ лицето
нмъ; и бѣюще Моавцитѣ възлѣвоха въ земята
илю, (25) и градоветѣ съснаха, и въ всяка
добра часть земя хвърлихъ всякой камикътъ
си та я напълнихъ, и всякиѣ водни источ-
ници зазакнахъ, и всяко добро дърво отсѣ-
кохъ: само въ РКиръ-арасетъ оставихъ ка-
меннетѣ му; и заобиколихъ го пращицѣтъ
та го поразихъ. (26) И когато Моавскитѣ
царь видѣ че срачението се прѣукрѣпявае
противъ него, зѣвъ себе си седмостотнъ
мъже сабленосци за да разсѣкатъ воин-
ството дори до Едомскитѣ царь; но не
могохъ. (27) Тогазъ зѣ първороднитѣ си
синѣ който щѣше да се въцари вмѣсто него
та го принесе въсезъжение на стѣната. И
стана голъмо негодование върху Иранла, и
оттеглихъ се отъ него и се върнахъ въ зе-
мята си, тогазъ възлѣвоха и Идумитѣ и

ГЛАВА 4.

А една жена отъ женитѣ ѿна пророчески-
тъ синове викаше къмъ Елисея и казваше:
Рабътъ ти мажъ ми умрѣ; и ти знаешъ че
рабътъ ти се боеше отъ Господа; а замо-
давецътъ дойде, бѣда веме двамата ми синове
при себе си за раби. (2) И рече ѿ Елисей:
Що да ти направя? Какви ми: що имашъ въ
домътъ си? А тя рече: Рабинята ти дѣма
нищо въ домътъ освѣнъ една масленица съ
елей. (3) И рече: Иди, земи назаемъ отъ
внѣжъ сѣдове, отъ всичкитѣ си съседъ сѣдове
праздни: вземи на заемъ не малко. (4) Сетѣ
влѣзъ та затвори вратата слѣдъ себе си и
слѣдъ синоветѣ си, и наидѣ отъ елейтъ въ
всичкитѣ оуѣзъ сѣдове, и пълнитѣ тури въ

страна. (5) И тя си тръгна отъ него та затвори вратата слѣдъ себе си и слѣдъ синовѣтъ си; и тѣ приближаваха при нея сѣдoвeтѣ, а тя наливаше. (6) И като се напълниха сѣдoвeтѣ, рече на сина си: Донеси ми и другъ сѣдъ. А той ѝ рече: Нѣма другъ сѣдъ. И прѣстанъ елейтъ. (7) Тогазъ дойде та обади на Божийтъ чeлoвѣкъ. И той рече: Иди, продай елейтъ та плати дългътъ си, и живѣй съ остатѣкътъ, ти и чадата ти. (8) И единъ день замина Елисей въ Сунамъ, дѣто имаше една голѣма жена; и тя го задържа да яде хлѣбъ. И колкото пати заминаваше, свръщаше тамъ за да яде хлѣбъ. (9) И рече жената на мужа си: Ето сега, познавамъ че той е снѣтъ Божий чeлoвѣкъ който всякога наминава у насъ. (10) Да направимъ, моля, малка горничка на стѣната; и да туримъ тамъ за него одръ, и трапеза, и сѣдаище, и свѣтлникъ, за да свръща тамъ когато дохожда при насъ. (11) И единъ день дойде тамъ, и свърна въ горницата та спя тамъ. (12) И рече на Гвезия слугата си: Повикай тази Сунамка. И повика я; и тя застана прѣдъ него. (13) И рече му: Речи ѝ сега: Ето, ти вѣ всички тѣзи грижи за насъ: що да ти направимъ? имашъ ли нѣщо да речешъ на царя или на военачалника? А тя отговори: Азъ живѣя между людѣтъ си. (14) И рече: Що да направимъ за нея? А Гвезий отговори: Наистина тя нѣма чадо, а мъжъ ѝ е старъ. (15) И рече: Повикай я. И когато я повика, тя застана при вратата. (16) И Елисей рече: До година бѣтъ това врѣме че имашъ синъ въ обатната си. А тя рече: Не, господине мой, чeлoвѣчe Божий, еле лъжи рабѣята си. (17) И жената зачкъ, и роди синъ до годината въ онова врѣме което ѝ рече Елисей. (18) И когато порасна дѣтo, излязе въ единъ день къмъ баща си при жетваритѣ. (19) И рече на баща си: Главата ми! главата ми! А той рече на момчето: Занесъ го при майка му. (20) И зѣ го та го занесе при майка му; и сѣдъ на колѣната ѝ до пладѣтъ, и умръ. (21) И възлѣзе та го тури да лѣжи на одрътъ на Божийтъ чeлoвѣкъ.

р Иса. 16; 7, 11. Всѣмъ

а 3 Цар. 20; 35.
б Виж. Лев. 25; 39.

Мат. 18; 25.
• Виж. Гл. 3: 16.

* Инс. Нав. 19; 18.
д Бит. 18; 10, 14.
е Ст. 28.